

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	3Sži/36/2014
Identifikačné číslo spisu:	1013200915
Dátum vydania rozhodnutia:	07.09.2015
Meno a priezvisko:	JUDr. Jozef Milučký
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2015:1013200915.2

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v právnej veci žalobcu: Centrum ekologických informácií, Suché Mýto č. 19, Bratislava IČO: 42 268 559, právne zastúpený: Bardáč, s.r.o., advokátska kancelária, Búdkova č. 4, Bratislava, proti žalovanému: Starosta Obce Rovinka, Hlavná č. 350, Rovinka, právne zastúpený: JUDr. Tomáš Lysina, advokát, Hany Meličkovej 39, Bratislava, v konaní o preskúmanie zákonnosti fiktívneho rozhodnutia žalovaného, o odvolaní žalobcu proti uzneseniu Krajského súdu v Bratislave č. k. 5S/131/2013-41 zo dňa 28.01.2014 a o odvolaní žalovaného proti uzneseniu Krajského súdu v Bratislave č. k. 5S/131/2013-41 zo dňa 28.01.2014 v časti výroku o trovách konania, takto

rozhodol:

Najvyšší súd Slovenskej republiky uznesenie Krajského súdu v Bratislave č. k. 5S/131/2013-41 zo dňa 28. januára 2014 v prvom výroku p o t v r d z u j e.

Najvyšší súd Slovenskej republiky m e n í uznesenie Krajského súdu v Bratislave č. k. 5S/131/2013-41 zo dňa 28. januára 2014 v napadnutej časti výroku o trovách konania, tak, že žalobca j e p o v i n n ý zaplatiť žalovanému náhradu trov právneho zastúpenia v sume 275,94 € na účet právneho zástupcu žalovaného JUDr. Tomáš Lysina, advokát, Bratislava, do 30 dní odo dňa právoplatnosti tohto rozhodnutia.

Žalobca j e p o v i n n ý zaplatiť žalovanému náhradu trov odvolacieho konania vo výške 260,50 € na účet právneho zástupu žalovaného JUDr. Tomáš Lysina, advokát, Bratislava, do 30 dní odo dňa právoplatnosti tohto rozhodnutia.

Odôvodnenie

Napadnutým uznesením Krajský súd v Bratislave podľa § 104 ods. 1 veta prvá Občianskeho súdneho poriadku (ďalej len „O.s.p.“) zastavil konanie z dôvodu, že konaniu a rozhodnutiu vo veci bráni neodstrániteľná prekážka konania na preskúmanie neexistujúceho (nezačatého) administratívneho konania o poskytnutie informácie podľa zákona č. 211/2000 Z.z. o slobodnom prístupe k informáciám a o zmene a doplnení niektorých zákonov (zákon o slobode informácií) v znení neskorších predpisov

(ďalej len „zákon č. 211/2000 Z.z.“). Tým, že nenastala fikcia vydania rozhodnutia, neexistuje rozhodnutie napadnuté žalobou, a preto nie je daný predmet súdneho prieskumu zákonnosti. Proti tomuto uzneseniu podal žalobca v zákonnej lehote odvolanie.

V priebehu odvolacieho konania Ústavný súd Slovenskej republiky uznesením č. k. I. ÚS 260/2014-14 zo dňa 21.05.2014 vo veci namietaného porušenia základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a základného práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 7 Sž/7/2013 z 27. novembra 2013 rozhodol, že sťažnosť Centra ekologických informácií, Suché mýto 19, Bratislava odmieta ako zjavne neopodstatnenú.

„Po oboznámení sa s obsahom napadnutého rozhodnutia najvyššieho súdu ústavný súd konštatuje, že najvyšší súd konal v medziach svojej právomoci, keď príslušné ustanovenia podstatné pre posúdenie veci interpretoval a aplikoval, a jeho úvahy vychádzajú z konkrétnych faktov, sú logické, a preto aj celkom legitímne, právne akceptovateľné a ústavne konformné. Vzhľadom na aplikáciu príslušných na vec sa vzťahujúcich hmotnoprávných a procesnoprávných zákonných ustanovení je napadnuté rozhodnutie najvyššieho súdu aj náležite odôvodnené. Najvyšší súd vo svojom uznesení sp. zn. 7 Sž/7/2013 z 27. novembra 2013 právne vyčerpávajúcim a ústavne súladným spôsobom zdôvodnil, prečo a na základe akých právnych úvah sa nestotožnil so sťažovateľom predostretou argumentáciou, a predovšetkým prečo dospel k záveru, že „... žalovaný nezačal konanie o poskytnutie informácií a ani ho začať nemohol... teda nenastúpila fikcia, že povinná osoba vydala rozhodnutie, ktorým odmietla poskytnúť informáciu“. Je teda zrejmé, že najvyšší súd oprel svoje závery o konkrétne zákonné ustanovenia príslušných právnych predpisov, a to predovšetkým zákona č. 215/2002 Z.z. o elektronickom podpise a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov, vychádzajúc pritom z príslušných ustanovení zákona o slobodnom prístupe k informáciám. Zhodnotiac intenzitu možného zásahu do sťažovateľom označených práv sa musí aj ústavný súd stotožniť so záverom najvyššieho súdu, podľa ktorého „Na webovej stránke Národného bezpečnostného úradu, ktorý vedie zoznam elektronických podateľní orgánov verejnej moci podľa § 10 ods. 2 písm. p) zákona o elektronickom podpise súd zistil (a mohol tak urobiť aj žalobca, ktorého zastupujú a aj v konaní pred orgánmi obce zastupovali osoby s právnickým vzdelaním, ktoré sú aj počítačovo gramotné), že žalovaný je orgánom verejnej moci, ktorý nemá zriadenú elektronickú podateľňu a ani mu zákon neukladá povinnosť takúto podateľňu zriadiť.“, k čomu dodáva, že tejto skutočnosti si bol, resp. mohol byť sťažovateľ za aktívnej pomoci svojho právneho zástupcu vedomý už na začiatku samotného konania podľa zákona o slobodnom prístupe k informáciám, a ústavnému súdu ani nepredložil taký dôkaz, z ktorého by vyplývalo, že nemohol požiadať o požadované informácie iným technicky prijateľným spôsobom.“

Senát najvyššieho súdu konštatuje, že vec, ktorá je predmetom tohto odvolacieho konania je druhovo totožná s vecou v uznesení sp. zn. 7 Sž/7/2013 z 27. novembra 2013, a právny názor najvyššieho súdu po právnom teste ústavnosti možno považovať za druhovo záväznú konštantnú judikatúru, ktorú už ďalej nie je potrebné zdôvodňovať. Preto najvyšší súd napadnuté uznesenie krajského súdu v prvom výroku, ktorým súd rozhodol o zastavení konania, podľa § 219 ods. 1,2 O.s.p. potvrdil ako vecne správne.

Voči výroku o náhrade trov konania podal odvolanie žalovaný, v ktorom uviedol, že z konania žalobcu, resp. jeho právneho zástupcu možno vyvodiť záver, že jeho cieľom nebolo získať požadované informácie, ale iniciovať súdne konania s cieľom získať náhradu trov konania. Konanie žalobcu, ktoré spočívalo v sériovej výrobe žiadostí, odvolaní a žalôb, ktorými zahlcoval aj bez toho vytiažené súdy viedlo k tomu, že pred podaním každej zo žalôb starostlivo neskúmal, či sú splnené podmienky pre iniciovanie súdnych konaní, ako tomu bolo v tomto prípade. Žalobca inicioval súdne konanie, pre ktoré neboli splnené zákonné predpoklady, a to začatie konania, ktorého výsledkom by bolo vydanie rozhodnutia, ktoré malo byť preskúmané v súdnom konaní. Žalobca tak svojím konaním zavinil, že sa konanie muselo zastaviť. Z toho dôvodu sú naplnené predpoklady pre použitie § 146 ods. 1 O.s.p. Žalovaný si celkovo vyčíslil trovy konania vo výške 616,84 €.

Odvolací súd dospel k záveru, že je potrebné uznesenie v napadnutej časti výroku o trovách zmeniť podľa § 220 O.s.p. a úspešnému žalovanému priznať náhradu uplatnených a účelne vynaložených trov konania podľa § 146 ods. 2 O.s.p. v spojení s § 246c ods. 1 O.s.p. Uvedený záver vyplýva aj z konštantnej judikatúry najvyššieho súdu v druhovo totožných veciach toho istého žalobcu.

Trovy konania pozostávajú z trov právneho zastúpenia za dva úkony právnej služby podľa predloženej špecifikácie.

Za prevzatie zastúpenia zo dňa 29.11.2013 podľa § 11 ods. 4 vyhlášky č. 655/2004 Z.z. v spojení s § 13a ods. 1 písm. a/ vyhlášky č. 655/2004 Z.z. o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb v znení neskorších predpisov vo výške 130,16 € a režijný paušál 7,81 €.

Za podanie na súd zo dňa 04.12.2013, doručené krajskému súdu dňa 06.12.2013 vo výške 130,16 € podľa § 11 ods. 4 vyhlášky č. 655/2004 Z.z. v spojení s § 13a ods. 1 písm. c/ vyhlášky č. 655/2004 Z.z. a režijný paušál 7,81 €.

Celkom boli žalovanému priznané na náhradu trovy prvostupňového konania vo výške 275,94 €.

O trovách odvolacieho konania odvolací súd rozhodol podľa § 146 ods. 2 O.s.p., § 224 ods. 1 O.s.p. v spojení s § 246c O.s.p. Najvyšší súd uložil neúspešnému žalobcovi povinnosť zaplatiť náhradu trov odvolacieho konania žalovanému, ktorý bol v odvolacom konaní úspešný. Trovy žalovaného pozostávajú podľa predloženej špecifikácie z náhrady trov právneho zastúpenia za dva úkony právnej služby.

Za odvolanie proti uzneseniu Krajského súdu v Bratislave v časti výroku o trovách konania zo dňa 18.03.2014 vo výške 67,- € podľa § 11 ods. 4 vyhlášky č. 655/2004 Z.z. v spojení s § 13a ods. 2 písm. b/ vyhlášky č. 655/2004 Z.z. a režijný paušál 8,04 €. Právny zástupca vo vyčíslení uviedol za tento právny úkon sumu v plnej výške 134,- €, avšak keďže nešlo o podanie odvolania voči rozhodnutiu vo veci samej, súd mu nemohol priznať za tento úkon sumu v požadovanej výške, ale postupoval v zmysle § 13a ods. 2 písm. b/ vyhlášky č. 655/2004 Z.z.

Za vyjadrenie k odvolaniu žalobcu zo dňa 16.04.2014 vo výške 134,- € podľa § 11 ods. 4 vyhlášky č. 655/2004 Z.z. v spojení s § 13a ods. 1 písm. c/ vyhlášky č. 655/2004 Z.z. a režijný paušál 8,04 €.

Ďalej bola právnenému zástupcovi žalovaného, ktorý je od 01.03.2014 platiteľom dane z pridanej hodnoty, priznaná uplatnená DPH za úkony z roku 2014 zo základu 217,08 €, vo výške 20% v sume 43,42 €.

Celkom boli priznané žalovanému na náhradu trovy odvolacieho konania vo výške 260,50 €.

Žalobca je povinný zaplatiť priznané trovy právnenému zástupcovi žalovaného na účet vedený v A., a.s. č.ú. XXX XXXX XXXX/XXXX.

Toto rozhodnutie prijal senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky v pomere hlasov 3:0 (§ 3 ods. 9 veta tretia zákona č. 757/2004 Z.z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení účinnom od 01.05.2011).

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu opravný prostriedok nie je prípustný.